

Odstoupení od smlouvy

Při splnění podmínek vymezených v ustanovení § 351 odst. 2 obch. zák. vzniká právo na majetkové vypořádání (na vrácení poskytnutého plnění nebo jeho peněžité náhrady) vždy, bez ohledu na další právní osud plnění. Skutečnost, že se v době před odstoupením od smlouvy stala vlastníkem poskytnutého plnění třetí osoba, nemá vliv na vznik a existenci nároku dle § 351 odst. 2 obch. zák., nýbrž pouze na způsob jeho vypořádání. Brání-li právo třetí osoby vrácení poskytnutého plnění a není-li proto z tohoto důvodu jeho vrácení možné, má oprávněná osoba právo na peněžitou náhradu.“

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 2543/2019-260 ze dne 29.6.2021)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně ZT energy s.r.o., se sídlem v B., zastoupené Mgr. R.H., advokátem, se sídlem v P., proti žalované České spořitelně, a.s., se sídlem v P., o zaplacení částky 1 943 648,27 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 43 Cm 209/2015, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2019, č. j. 25 Co 354/2018-210, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2019, č. j. 25 Co 354/2018-210, s výjimkou části výroku pod bodem I, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I ohledně částky 12 342 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 12 342 Kč a ohledně úroku z prodlení z částky 1 874 863,27 Kč ve výši 8,05 % ročně od 7. 4. 2015 do zaplacení, se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 svým v pořadí druhým rozsudkem ze dne 3. 4. 2018, č. j. 43 C 209/2015-161, zamítl žalobu, podle které by žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 1 943 648,27 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z částky 1 943 648,27 Kč za dobu od 7. 4. 2015 do zaplacení (výrok pod bodem I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II).

Soud prvního stupně zjistil, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o postoupení pohledávky (dále též jen „Smlouva“). Žalobkyně zaplatila cenu za postoupení pohledávky 1 874 863,27 Kč. Kromě jiných dokladů žalovaná předala žalobkyni smlouvu o zajištění pohledávky zástavním právem k nemovitostem. Žalobkyně přihlásila tuto pohledávku do insolvenčního řízení vedeného se společností Teplo Zubří, s.r.o., jako zajištěnou. Insolvenční správce pohledávku popřel a Krajský soud v Ostravě rozhodl, že žaloba, podle které by bylo určeno, že pohledávka zajištěná majetkem dlužníka společnosti Teplo Zubří, s.r.o., přihlášená žalobkyní do insolvenčního řízení přihláškou ze dne 18. 4. 2011, je po právu, se zamítá. Žalobkyně odstoupila od smlouvy o postoupení pohledávky úkonem z 2. 4. 2015, nyní žalobkyně požaduje jednak vrácení částky, kterou za pohledávku zaplatila, jednak se domáhá z titulu náhrady škody zaplacení částky 68 785 Kč za náklady řízení v incidenčním sporu.

Tento skutkový stav právně posoudil takto:

Smlouva o postoupení pohledávky byla uzavřena v roce 2011, tedy podle § 524 a násl. zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), přičemž oba účastníci vystupovali v tomto smluvním vztahu jako podnikatelé při své podnikatelské činnosti. Podle názoru soudu prvního stupně odstoupení od smlouvy ze strany žalobkyně je třeba posuzovat podle příslušných ustanovení tehdy platného obchodního zákoníku. Pro běh promlčecí doby i práva na odstoupení od smlouvy je podle soudu prvního stupně rozhodný okamžik, kdy bylo lze poprvé od Smlouvy odstoupit. Bylo-li důvodem

pro odstoupení od Smlouvy porušení závazku, jde o situaci, kdy je odstoupení od smlouvy právem vzniklým z porušení povinnosti, tedy o případ, na který pamatuje speciální ustanovení § 393 odst. 1 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“). Pokud jde o námitku promlčení možnosti odstoupit od smlouvy uplatněnou žalovanou, v každém případě zde běžela promlčecí doba čtyřletá podle § 397 obch. zák.; právo žalobkyně na odstoupení od smlouvy proto nebylo promlčeno, protože i bez ohledu na další skutečnosti smlouva o postoupení pohledávky byla uzavřena 7. 4. 2011, žaloba byla podána 27. 5. 2015. Počátek běhu čtyřleté promlčecí doby pro odstoupení od smlouvy by měl být podle soudu prvního stupně vztahován k datu, kdy žalovaná žalobkyni oznámila, že souhlasem valné hromady nedisponuje, a proto ho nedodá, což se stalo s konečnou platností dopisem ze dne 7. 7. 2011. Úkon odstoupení od smlouvy byl doručen žalované dne 3. 4. 2015. V korespondenci, kterou žalobkyně adresovala žalované, již upozorňovala opakovaně na možnost odstoupení od smlouvy. Smluvní možnost odstoupení od smlouvy ve Smlouvě stanovena nebyla, takže ho bylo možno učinit pouze v režimu podstatného nebo nepodstatného porušení smlouvy podle § 345 a 346 obch. zák. Podle soudu prvního stupně skutečnost, že pohledávka ze Smlouvy nebyla zajištěna zástavním právem k nemovitosti, byla podstatným porušením Smlouvy a žalobkyně mohla odstoupit od Smlouvy bez zbytečného odkladu poté, kdy se o tomto porušení dozvěděla, po doručení dopisu žalované ze dne 7. 7. 2011. Žalobkyně tak neučinila. Z tohoto důvodu však zanikla jen možnost odstoupit od Smlouvy ihned. V řízení nebylo prokázáno, že by si žalobkyně výslovně vymínila, např. ve Smlouvě nebo před jejím uzavřením, že bez platného zajištění by smlouvu o postoupení pohledávky neuzavřela. Z dokladů, které jí však byly žalovanou předloženy, mohla mít dobrou víru v to, že pohledávka je platně zajištěna zástavním právem k nemovitosti. Bylo zjištěno, že žalobkyně měla zájem získat objekt kotelny, resp. měla zájem, aby tento objekt nenabyla třetí osoba. Žalobkyně však nemohla automaticky předpokládat, že v rámci insolvenčního řízení objekt získá, protože tam mohli být další zajištění věřitelé, nicméně šance na uspokojení zajištěné pohledávky byly větší. Žalobkyně si mohla prohlédnout u žalované veškeré potřebné doklady, které měla žalovaná k dispozici, i ty, které se týkaly zástavního práva. V době předsmluvních jednání, uzavírání dohody o mlčenlivosti a po předložení veškerých dokladů, které měla žalovaná k dispozici a umožnila je žalobkyni prohlédnout, mohla žalobkyně zjistit, že souhlas valné hromady mezi předloženými doklady není. V řízení bylo také prokázáno, že pohledávka byla zajištěna ještě směnkami. Soud prvního stupně odkázal na ustanovení § 351 obch. zák. a § 311 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) – dále jen „insolvenční zákon“, a uzavřel, že v době, kdy žalobkyně od Smlouvy odstoupila, už platně odstoupit nemohla, protože žalobkyně by již neměla co vracet ze zrušené Smlouvy. Společnost TEZU BIO s.r.o., obligační dlužník ze smlouvy o úvěru, byla po zrušení konkurzu vymazána z obchodního rejstříku dne 30. 1. 2015 a nejpozději tímto okamžikem pohledávka zanikla, protože společnost zanikla bez právního nástupce. Žalobkyně se nechovala s péčí řádného hospodáře, když jako věřitel postoupenou pohledávku neuplatnila v insolvenčním řízení vedeném na dlužníka Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. KSOS 34 INS XY, nepřihlášením pohledávky do insolvence vedené na majetek dlužníka, resp. jejím nevymáháním a zbytečným otálením, než přistoupila k odstoupení. Žalobkyně nepřihlásila pohledávku jako směnečně zajištěnou do insolvenčního řízení společnosti Teplo Zubří, s.r.o., přesto, že disponovala směnkou od 17. 3. 2006, a nedělala ani žádné právní kroky ve vztahu k dalšímu per avalovi společnosti Energo Bio spol. s r.o., která byla zrušena s likvidací nařízenou usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 28 Co 68/2015-18.

Ohledně nároku žalobkyně na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout v souvislosti s neplatností smlouvy o zastavení nemovitostí a jež spočívá v nákladech na právní zastoupení v incidenčním sporu v celkové výši 68 785 Kč, dospěl soud prvního stupně k závěru, že nebyly splněny základní předpoklady odpovědnosti za škodu, přímá příčinná souvislost s uplatněným nárokem. Jednalo se o částku, kterou žalobkyně vynaložila za své právní zastoupení v incidenčním sporu, a o náklady řízení, které uhradila protistraně. Žalobkyně nebyla ve sporu, který sama zahájila, úspěšná, přičemž věděla, že potřebným dokladem nedisponuje.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2019, č. j. 25 Co 354/2018-210, změnil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé ohledně částky 1 943 648,27 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z částky 1 943 648,27 Kč za dobu od 7. 4. 2015 do zaplacení tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 1 931 306,27 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 56 443 Kč od 7. 4. 2015 do zaplacení, oproti povinnosti žalobkyně převést rubropisem a vydat žalované 4 blankosměnky, každá z nich vystavená dne 17. 3. 2006 dlužníkem TEZU BIO, s.r.o., IČO 26871637, a vydat žalované následující dokumenty – smlouvu o úvěru č. 768-094-06 ze dne 17. 3. 2006 vč. Všeobecných obchodních podmínek, smlouvu o vyplňovacím právu směnečném č. S/768-094-06 ze dne 17. 3. 2006, smlouvu o zastavení nemovitostí č. N/768-094-06 ze dne 17. 3. 2006 (dvakrát), smlouvu o zastavení pohledávek z pojistného plnění č. ZP-P/768-094-06 z 12. 4. 2006, oznámení o vzniku zástavního práva – TEPLO Zubří, s.r.o., ze dne 14. 4. 2006, kopii smlouvy o převodu obchodního podílu mezi spol. TEFIN, a.s., Praha 6, a TEZU BIO, s.r.o., ze dne 2. 6. 2006, smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 21. 10. 2010, kopii podnájemní smlouvy a dohodu o úpravě vzájemných vztahů v souvislosti se zajištěním výroby tepelné energie ze dne 21. 10. 2010, ocenění nemovitostí pro ČS, a.s., ze dne 17. 11. 2005 – znalecký posudek č. 2556.152.2005, kopii smlouvy o půjčce mezi Bytovým družstvem Zubří a společností TEZU BIO, s.r.o., ze dne 22. 12. 2005, kopii pojistné smlouvy č. 8010217013 mezi ČSOB Pojišťovna, a.s., a TEPLO Zubří, s.r.o., ze dne 9. 6. 2003, smlouvy o zastavení pohledávek z pojistného plnění č. ZP-P2/768-094-06 ze dne 17. 3. 2006, kopii usnesení KS v Ostravě č. j. 29 Cm 91/2010 o zrušení účasti společníka ve společnosti, výzvu ČS, a.s., k zaplacení pohledávky ze dne 25. 1. 2011 včetně doručenký, hromadný příkaz k úhradě – čerpání úvěru z 19. 4. 2006 na částku 3 mil. + 800 000 Kč, jak jsou tyto uvedeny ve smlouvě o postoupení pohledávek uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou dne 7. 4. 2011, jejímž předmětem byl převod pohledávky ve výši 1 874 863,27 Kč za společností TEZU BIO, s.r.o., se sídlem Zubří, Sídlíště 6, Května 1108, PSČ 756 54, IČO: 26871637, jinak v tomto výroku, tj. ohledně částky 12 342 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 12 342 Kč a ohledně úroku z prodlení z částky 1 874 863,27 Kč ve výši 8,05 % ročně od 7. 4. 2015 do zaplacení, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II).

Podle odvolacího soudu se jedná o závazkový vztah mezi podnikateli, při jehož vzniku bylo s přihlédnutím ke všem okolnostem zřejmé, že se týká jejich podnikatelské činnosti (§ 261 odst. 1 obch. zák.), proto soud prvního stupně správně uzavřel, že jedná-li se o námitku promlčení vznesenou ze strany žalované stran odstoupení od Smlouvy, promlčení se v tomto vztahu řídí obchodním zákoníkem. Správný je proto i závěr o čtyřleté promlčecí době i o tom, že pro běh promlčecí doby i práva na odstoupení od smlouvy je rozhodný okamžik, kdy bylo lze poprvé od Smlouvy odstoupit. Bylo-li důvodem pro odstoupení od Smlouvy porušení závazku, uplatní se při určení počátku běhu promlčecí doby § 393 odst. 1 obch. zák. K porušení povinnosti ze strany žalované došlo již uzavřením Smlouvy dne 7. 4. 2011, neboť v rozporu s prohlášením žalované o tom, že postoupená pohledávka je platně zajištěna zástavním právem, tomu tak nebylo. Promlčecí doba začala běžet již druhý den po uzavření Smlouvy. Pokud žalobkyně odstoupila od Smlouvy dne 3. 4. 2014, učinila tak ve čtyřleté promlčecí lhůtě.

Odvolací soud však nesdílí právní posouzení věci učiněné soudem prvního stupně, aplikoval-li v daném případě ohledně odstoupení od smlouvy § 344 až 346 obch. zák., tedy ustanovení týkající se porušení smluvní povinnosti v důsledku prodlení. V dané věci, ač žalovaná v rámci Smlouvy deklarovala, že pohledávka je platně zajištěna zástavním právem, bylo prokázáno, že tomu tak není, neboť zástavní smlouva byla shledána absolutně neplatnou. Toto porušení povinnosti ze strany žalované odvolací soud shledává za vadu plnění postoupené pohledávky, nikoli za porušení povinnosti žalované z důvodu prodlení s plněním. Neexistenci zástavního práva odvolací soud shledává za podstatné porušení smlouvy, neboť je zjevné a z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobkyně by k uzavření smlouvy o postoupení pohledávky za situace, kdy by jí bylo známo, že

zástavní právo je absolutně neplatné, nepřistoupila. Podle § 436 odst. 1 písm. d) obch. zák. ve spojení s odstavcem 2 tohoto ustanovení žalobkyni náleželo právo od smlouvy odstoupit, bylo však na ní, aby od smlouvy odstoupila bez zbytečného odkladu po oznámení vytčené vady, což v daném případě neučinila. Žalobkyně žalovanou opakovaně o doložení souhlasu valné hromady společnosti Teplo Zubří, s.r.o., s uzavřením zástavní smlouvy vyzývala, z dopisu žalované ze dne 7. 7. 2011 s konečnou platností vyplynulo, že žalovaná potvrzení zástavního dlužníka o souhlasu valné hromady s uzavřením zástavní smlouvy nemá k dispozici. V daném případě šlo podle odvolacího soudu vyjít z § 437 odst. 5 obch. zák., když žalobkyně od smlouvy o postoupení pohledávky mohla odstoupit pro nepodstatné porušení smlouvy. Žalobkyně žalovanou na vadu upozornila, vyzvala ji k nápravě a rovněž ji upozornila na úmysl od smlouvy odstoupit. Odvolací soud proto uzavřel, že žalobkyně od Smlouvy odstoupila platně, a to pro nepodstatné porušení smlouvy podle § 437 odst. 5 obch. zák.

Odvolací soud nesouhlasil se závěry soudu prvního stupně, že žalobkyně od smlouvy v době, kdy od ní odstoupila, odstoupit nemohla, neboť by již neměla co vracet ze zrušené smlouvy, protože obligační dlužník byl po zrušení konkursu vymazán z obchodního rejstříku ke dni 30. 1. 2015 a nejpozději tímto okamžikem pohledávka zanikla v důsledku zániku společnosti bez právního nástupce. Tento závěr hodnotil jako nepřezkoumatelný, neboť soud prvního stupně neuvedl žádné bližší důvody, z nichž ohledně uvedeného vyšel. Skutečnost, že obchodní společnost zanikla výmazem z obchodního rejstříku podle § 68 odst. 1 a odst. 3 písm. f) obch. zák., nemá za následek zánik pohledávek za touto společností (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4828/2017).

Protože žalobkyně domáhající se vrácení plnění ze Smlouvy v důsledku odstoupení od této smlouvy v obsahu změny žalobního petitu jasně vyjádřila připravenost vrátit žalované poskytnuté plnění a zahrnula splnění své restituční povinnosti do žalobního petitu, dospěl odvolací soud k závěru, že nárok žalobkyně ze shora popsanych důvodů na vrácení částky 1 874 863,27 Kč oproti vydání specifikovaných listin žalované podle Smlouvy je důvodný. Žalobkyní požadovaný úrok z prodlení z této částky však důvodný není, neboť žalovaná s ohledem na vzájemnou povinnost obou účastníků k plnění dosud není v prodlení.

Ohledně nároku žalobkyně na náhradu škody ve výši 68 785 Kč má odvolací soud všechny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu na straně žalované za splnění, jde-li o škodu žalobkyně představující jí uhrazené náklady řízení v incidenčním sporu vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 14 ICM 1762/2011 ve výši 56 443 Kč. Právo žalobkyně na náhradu škody ve výši 12 342 Kč, představující náklady řízení protistrany v uvedeném incidenčním sporu, není dosud splatné, neboť žalobkyně žalovanou dosud nevyzvala k zaplacení uvedené částky.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Přípustnost dovolání spatřuje žalovaná v tom, že „napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak“ (bod II dovolání).

V bodě IV dovolání však žalovaná Nejvyššímu soudu předložila k řešení otázky, které podle jejího názoru nebyly dovolacím soudem řešeny a rozhodovány, a sice „1) zda je možné odstoupit od smlouvy o postoupení pohledávky v době, kdy dlužník již z postupované pohledávky zanikl, 2) zda je možno odstoupit od smlouvy o postoupení pohledávky v době, kdy pro chování postupníka – žalobkyně je dluh nevymahatelný, a 3) zda je odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky považováno za včasné za situace, kdy postupník již v roce 2011 věděl o údajných vadách pohledávky a vyčkával s odstoupením až na pravomocné rozhodnutí konkurzního soudu ve věci popření zajištění u předmětné pohledávky, tedy po dobu několika let“.

Podle žalované je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu vadného vymezení protiplnění, které má být vráceno, když předmětem smlouvy o postoupení byla pohledávka, nikoli listiny.

Žalovaná zopakovala svá skutková tvrzení, na základě nichž dovozuje, že se nedopustila porušení smlouvy a neshledává proto žádný zákonný důvod k odstoupení od Smlouvy. Pokud však již soudy připustily, že odstoupení od Smlouvy bylo možné, nebylo možno podle žalované aplikovat ustanovení § 437 odst. 5 obch. zák., když Smlouva spadá do režimu tzv. nepojmenovaných smluv a nelze proto aplikovat ustanovení obchodního zákoníku pro nepodstatné porušení kupní smlouvy; smlouva o postoupení pohledávky není smlouvou kupní. Podle žalované bylo možno aplikovat toliko § 344 až 346 obch. zák. Žalovaná tak považuje za zásadní vyřešení právní otázky, jaká ustanovení obchodního zákoníku jsou na konkrétní případ aplikovatelná. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 1586/2012, v němž Nejvyšší soud judikoval, že šlo-li o postoupení pohledávek z úvěrových smluv [tedy ze smluv podléhajících v souladu s § 261 odst. 3 písm. d) obch. zák. režimu obchodního zákoníku], pak otázky odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené podle § 524 a násl. obč. zák. bylo nutno řešit podle ustanovení obchodního zákoníku upravujících možnost odstoupení od smlouvy (§ 344 a násl. obch. zák.); ustanovení § 48 obč. zák. použitelné nebylo.

V souvislosti s otázkou ad 3) žalovaná považuje za zásadní vyřešení právní otázky, kdy mohla poprvé žalobkyně odstoupit od smlouvy o postoupení pohledávky, aby vyhověla zákonnému požadavku na odstoupení bez zbytečného odkladu.

Žalovaná nesouhlasí se závěry odvolacího soudu, že lze od smlouvy o postoupení pohledávky odstoupit, i když právní nástupce obligačního dlužníka zanikl. Podle žalované odstoupit od smlouvy může jen dotčený subjekt smlouvy a odstoupit nelze tam, kde závazek, na jehož splnění byla možnost odstoupení od smlouvy vázána, již mezitím zanikl (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 1586/2012). Podle žalované nejpozději okamžikem výmazu obligačního dlužníka z obchodního rejstříku zanikla postupovaná pohledávka, protože obchodní společnost zanikla bez právního nástupce.

Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně neuplatnila postoupenou pohledávku v insolvenčním řízení, které bylo vedeno na obligačního dlužníka, a jejím nepřihlášením do insolvenčního řízení tak způsobila, že pohledávku již nelze vymáhat ani po dalších osobách, které poskytly zajištění úvěrové, resp. postupované pohledávky. Podle žalované nepřihlášením pohledávky do insolvence vedené na majetek dlužníka, resp. jejím nevymáháním a zbytečným otálením žalobkyně přivedla situaci, že pohledávka nemůže být uspokojena už vůbec.

Žalovaná považuje za zásadní vyřešení právní otázky, zda postupovaná pohledávka je nadále existentní, když došlo k zániku obligačního dlužníka bez právního nástupce a nadto nebyla postupovaná pohledávka řádně uplatněna v insolvenčním řízení obligačního dlužníka ani směnečného dlužníka.

Žalovaná má rovněž za to, že jejím nárokem není vydání - vrácení listin, ale vydání - vrácení předmětné pohledávky, tedy pohledávky existentní. Podle žalované není možné v případě nemožnosti vrácení existentní pohledávky zaměnit vydání této pohledávky za vydání bezcenných listin a zhojit takto vzájemné protiplnění. Podle žalované je tak otázkou, zda je možno od Smlouvy odstoupit v případě, že neexistuje předmět postoupení - postoupená pohledávka. Podle žalované takový postup možný není, žalobkyně by již neměla co vracet ze zrušené Smlouvy, a proto i z tohoto důvodu od Smlouvy odstoupit nelze.

Konečně žalovaná namítá, že jí není známo, zda bylo o změně žaloby v rozsahu návrhu žalobkyně rozhodnuto usnesením, když žalovaná nedisponuje usnesením o změně žaloby a není jí známo, že by toto rozhodnutí bylo doručováno do její sféry.

Žalovaná navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že se

rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzuje, případně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu.

Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání žalované navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl jako nepřijatelné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou zastoupenou advokátem, posuzoval, zda je dovolání přípustné.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až § 238a o. s. ř.) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Podle § 241a odst. 6 o. s. ř. nelze v dovolání uplatnit nové skutečnosti nebo důkazy.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že ačkoliv žalovaná napadá rozhodnutí odvolacího soudu výslovně v celém rozsahu, tedy i v rozsahu výroku pod bodem I, v němž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku pod bodem I ohledně částky 12 342 Kč s příslušenstvím a ohledně úroku z prodlení z částky 1 874 863,27 Kč ve výši 8,05 % ročně od 7. 4. 2015 do zaplacení, jakož i v rozsahu výroku pod bodem II o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, je z obsahu dovolání zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu napadá toliko v rozsahu výroku pod bodem I, v němž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I tak, že žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 1 931 306,27 Kč s příslušenstvím oproti povinnosti žalobkyně převést a vydat 4 zde specifikované blankosměnky a současně vydat zde specifikované dokumenty. Výše vymezenými nenapadenými výroky se proto dovolací soud nezabýval.

Podle dovolatelky je rozhodnutí odvolacího soudu nepřezkoumatelné z důvodu vadného vymezení protiplnění, které má být vráceno, když předmětem smlouvy o postoupení pohledávky byla pohledávka, nikoliv listiny.

Případný nesprávný synallagmatický výrok však nepředstavuje vadu řízení, nýbrž jde o nesprávné právní posouzení věci. Dovolatelka však v souvislosti s touto námitkou nevymezila, který z předpokladů přípustnosti dovolání má za naplněný, nesplnila tudíž požadavky § 241a odst. 2 o. s. ř. na řádné vymezení přípustnosti dovolání, proto se Nejvyšší soud touto otázkou nemohl zabývat.

Přípustnost dovolání žalované je však dána pro řešení otázky, jaká právní úprava měla být

aplikována při posouzení otázky oprávněnosti žalobkyně odstoupit od Smlouvy, neboť tato otázka nebyla dosud v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu v úplnosti vyřešena.

Řešení této otázky je v první řadě závislé na určení, jaká ustanovení obchodního zákoníku bylo lze v nyní řešené věci aplikovat.

Odvolací soud uzavřel, že porušení povinnosti ze strany žalované považuje za vadu plnění postoupené pohledávky, nikoli za porušení povinnosti žalované z důvodu prodlení s plněním. Podle § 436 odst. 1 písm. d) obch. zák. ve spojení s odstavcem 2 tohoto ustanovení žalobkyni náleželo právo od smlouvy odstoupit, bylo však na ní, aby od smlouvy odstoupila bez zbytečného odkladu po oznámení vytčené vady, což v daném případě neučinila. Žalobkyně žalovanou opakovaně o doložení souhlasu valné hromady s uzavřením zástavní smlouvy vyzývala, dne 7. 7. 2011 s konečnou platností vyplynulo, že žalovaná potvrzením zástavního dlužníka o souhlasu valné hromady s uzavřením zástavní smlouvy nedisponuje. V daném případě šlo podle odvolacího soudu vyjít z § 437 odst. 5 obch. zák., když žalobkyně od smlouvy o postoupení pohledávky mohla odstoupit pro nepodstatné porušení smlouvy. Žalobkyně žalovanou na vadu upozornila, vyzvala ji k nápravě a rovněž ji upozornila na úmysl od smlouvy odstoupit. Odvolací soud proto uzavřel, že žalobkyně od Smlouvy odstoupila platně, a to pro nepodstatné porušení smlouvy podle § 437 odst. 5 obch. zák. (upravující otázku nároků z vad kupní smlouvy).

Podle § 1 odst. 1 obch. zák. ve znění účinném v době uzavření kupní smlouvy tento zákon upravuje postavení podnikatelů, obchodní závazkové vztahy, jakož i některé jiné vztahy s podnikáním související. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení právní vztahy uvedené v odstavci 1 se řídí ustanoveními obchodního zákoníku. Nelze-li některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského. Nelze-li je řešit ani podle těchto předpisů, posoudí se podle obchodních zvyklostí, a není-li jich, podle zásad, na kterých spočívá tento zákon.

Podle § 261 odst. 1 obch. zák. tato část zákona upravuje závazkové vztahy mezi podnikateli, jestliže při jejich vzniku je zřejmé s přihlédnutím ke všem okolnostem, že se týkají jejich podnikatelské činnosti.

Podle § 261 odst. 6 věty první obch. zák. smlouvy mezi osobami uvedenými v odstavcích 1 a 2, které nejsou upraveny v hlavě II této části zákona a jsou upraveny jako smluvní typ v občanském zákoníku, se řídí příslušnými ustanoveními o tomto smluvním typu v občanském zákoníku a obchodním zákoníkem.

Podle § 1 odst. 2 obch. zák. se právní vztahy, které vyjmenovává ustanovení § 1 odst. 1 obch. zák., řídí ustanoveními obchodního zákoníku. Nelze-li však některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského. Znamená to, že se občanským zákoníkem budou řídit smlouvy o postoupení pohledávky i převzetí dluhu též u obchodněprávních závazků, neboť obchodní zákoník nemá ustanovení o změně závazků. Musí být naplněny požadavky, které občanský zákoník na postupní smlouvy klade, postoupení však nemá žádný vliv na další prvky závazkového vztahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2008, sp. zn. 32 Cdo 4821/2007). Rovněž v rozsudku ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 32 Cdo 646/2018, Nejvyšší soud připomněl, že „judikatura Nejvyššího soudu České republiky je ustálena v závěru, že obchodní zákoník představuje obecně lex specialis vůči zákoníku občanskému, proto otázky obchodním zákoníkem neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákoníku občanského...“.

Je-li účelem obchodního zákoníku upravit zvláštní případy, potom nutně jde ve vztahu k občanskému zákoníku o normu speciální. Tedy použití ustanovení obchodního zákoníku má vždy přednost před obdobnými předpisy občanskoprávními. Ty se pak nepoužijí. Pro řadu oblastí však zvláštní úprava nutná není a potom se použije, chybí-li úprava speciální, ustanovení občanského práva. ... Přitom v

občanském právu je rovněž pro sféru podnikatelskou takto upravena celá řada významných otázek. Na prvním místě jistě je nutno uvést celou rozsáhlou oblast věcných práv, kde obchodněprávní úprava zcela chybí. V podstatné míře se použijí ustanovení občanského zákoníku o právním jednání a jeho vadách, o vzniku smlouvy, o nájmech všeho druhu, o náhradě škody, změně a zániku závazků. Zcela se použijí ustanovení o změně účastníků závazkových vztahů a o bezdůvodném obohacení (srov. např. komentář k § 1 v POKORNÁ, J., KOVAŘÍK, Z., ČÁP, Z. aj.: Obchodní zákoník. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2009, s. 1989, dostupné v ASPI).

Smluvní typy upravené pouze v občanském zákoníku se podle právní úpravy po 1. 1. 2001 řídily občanským zákoníkem jen v rozsahu této úpravy, přičemž se ale na ně zároveň použijí obecná ustanovení obchodního zákoníku.

Smlouva o postoupení pohledávky však není smluvním typem ve smyslu § 261 odst. 6 obch. zák. Otázkou povahy smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené mezi podnikateli (jako je tomu i v projednávané věci) se Nejvyšší soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010, uveřejněném pod číslem 73/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V něm dospěl k závěru, že smlouva o postoupení pohledávky, jejíž podstatou je změna závazku v osobě věřitele, je upravena obecnými ustanoveními občanského zákoníku pro závazkové vztahy, a jelikož § 261 odst. 6 obch. zák. (v této věci ve znění do 31. 12. 2000) odkazuje na pojmenované smlouvy upravené jako smluvní typ v občanském zákoníku, nejde při postoupení pohledávky mezi podnikateli týkající se jejich podnikatelské činnosti o takovou (pojmenovanou) smlouvu. Dále dovodil, že např. doba plnění či odstoupení od takovéto smlouvy (tj. od smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené mezi podnikateli) se řídí obchodním zákoníkem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 1. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3844/2012).

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 1586/2012, dospěl k závěru, že šlo-li o postoupení pohledávek z úvěrových smluv (jako tomu bylo v nyní posuzované věci), pak otázky odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené podle § 524 a násl. obč. zák. bylo nutno řešit podle ustanovení obchodního zákoníku upravujících možnost odstoupení od smlouvy (§ 344 a násl. obch. zák.); ustanovení § 48 obč. zák. použitelné nebylo.

Podle ustanovení § 344 obch. zák. lze od smlouvy odstoupit pouze v případech, které stanoví smlouva nebo tento zákon.

V ustanoveních § 345 a násl. obch. zák. je upravena možnost odstoupení od smlouvy v případě prodlení jedné ze smluvních stran s plněním. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 23 Cdo 3515/2014, vyložil, že „z ustanovení § 345 odst. 1 obch. zák. ve spojení s § 365 obch. zák. je zřejmé, že prodlení představuje nesplnění závazku řádně a včas. Prodlením je proto třeba chápat i nikoli řádné splnění smluvní povinnosti, tedy nejen její splnění včasné. Porušení smluvní povinnosti potom může představovat nikoli řádné splnění závazku. Jestliže takové porušení smluvní povinnosti má charakter porušení podstatného ve smyslu § 345 odst. 2 obch. zák., může být dán důvod odstoupení od smlouvy podle § 345 odst. 1 obch. zák. (v literatuře ke stejnému závěru dospívá např. ČECH, P., MAREK, K. K odstoupení od obchodní smlouvy při prodlení dlužníka. IN: Právní rádce, 2007, č. 9, s. 29. nebo ŠILHÁN, J., Několik poznámek k pojmu prodlení dlužníka v NObčZ. IN: Obchodněprávní revue, 2013, č. 5 s. 140)“.

V nyní posuzované věci lze porušení povinnosti žalované kvalifikovat jako podstatné porušení ve smyslu § 345 obch. zák., neboť je zjevné a podle odvolacího soudu v řízení prokázané, že by žalobkyně k uzavření smlouvy o postoupení pohledávky nepřistoupila, pokud by jí bylo známo, že zástavní právo, kterým měla být postupovaná pohledávka zajištěna, je absolutně neplatné.

Podle § 345 odst. 1 obch. zák. znamená-li prodlení dlužníka (§ 365) nebo věřitele (§ 370) podstatné

porušení jeho smluvní povinnosti, je druhá strana oprávněna od smlouvy odstoupit, jestliže to oznámí straně v prodlení bez zbytečného odkladu poté, kdy se o tomto porušení dověděla.

Podle § 324 odst. 3 obch. zák. jestliže dlužník poskytne vadné plnění a věřitel nemá právo odstoupit od smlouvy nebo tohoto práva nevyužije, mění se obsah závazku způsobem, který odpovídá nárokům věřitele vzniklým z vadného plnění, a závazek zaniká jejich uspokojením.

Ze skutkových zjištění soudů se podává, že žalobkyně neodstoupila od smlouvy bez zbytečného odkladu poté, co se o porušení smlouvy dověděla. Žalobkyně tak svého práva na odstoupení od smlouvy podle § 345 obch. zák. nevyužila včas, tj. v zákonem stanovené lhůtě.

Žalovaná neplnila řádně, žalobkyně tak získala, resp. držela vadné plnění za současného nevyužití svého práva odstoupit od smlouvy pro podstatné porušení smlouvy, vzájemný závazek se tedy podle § 324 odst. 3 obch. zák. změnil způsobem, který odpovídá nárokům věřitele vzniklým z vadného plnění (srov. např. komentář k § 324 obch. zák. IN TOMSA, Miloš. § 324 [Splnění závazku]. In: ŠTENGLOVÁ, Ivana, PLÍVA, Stanislav, HAVEL a kol. Obchodní zákoník. 13. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2010, s. 995.).

Obchodní zákoník neobsahuje úpravu odpovědnosti za vady postupované pohledávky.

S odkazem na shora vyložený obsah ustanovení § 1 odst. 2 obch. zák. je proto na místě zjišťovat, zda lze vztáhnout na nyní posuzovaný případ právní úpravu § 527 obč. zák.

Podle § 527 odst. 1 obč. zák. bylo-li sjednáno postoupení pohledávky za úplatu, odpovídá postupitel postupníkovi, jestliže a) postupník se nestal místo postupitele věřitelem pohledávky s dohodnutým obsahem, b) dlužník splnil postupiteli závazek dříve, než byl povinen jej splnit postupníkovi, c) postoupená pohledávka nebo její část zanikla započtením nároku, který měl dlužník vůči postupiteli. Podle odstavce 2 za dobytost postoupené pohledávky postupitel ručí do výše přijaté úplaty spolu s úroky, jen když se k tomu postupníkovi písemně zavázal; toto ručení však zaniká, jestliže postupník nevymáhá postoupenou pohledávku na dlužníkovi bez zbytečného odkladu u soudu.

Ustanovení § 527 odst. 1 obč. zák. upravuje zvláštní zákonnou odpovědnost postupitele za existenci (pravost) pohledávky v době jejího postupu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 29 Odo 1366/2005, rozsudek ze dne 10. 1. 2014, sp. zn. 32 Cdo 2684/2012). Toto (ani žádné jiné) ustanovení zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, však již přímo neupravuje následky této odpovědnosti. Nejvyšší soud se v souvislosti s otázkou právních následků odpovědnosti za obsah postupované pohledávky ztotožňuje s argumentací J. Handlara k ustanovení § 527 obč. zák. in HANDLAR, J., FIALA, J., KINDL, M. a kol. Občanský zákoník: Komentář. (dostupný v ASPI), podle níž „odpovědnost za obsah postupované pohledávky je založena zákonem, určité odpovědnostní následky proto i při absenci výslovné úpravy postupiteli vzniknout musí. Za této situace nezbyvá než postupovat podle § 853 a hledat ustanovení obsahem a účelem nejbližší. Za takové ustanovení lze považovat obecnou úpravu následků vadného plnění obsaženou v § 507. Vzhledem k tomu, že o odstranění vad postupované pohledávky nelze dobře uvažovat, bude přicházet k úvahu právo postupníka odstoupit od smlouvy, popřípadě požadovat slevu z ceny podle charakteru vady a okolností konkrétního případu. Nutno dodat, že všechny ostatní otázky odpovědnosti postupitele za obsah postupované pohledávky lze řešit bez použití analogie, jinou právní úpravu obecné odpovědnosti za vady proto na odpovědnost postupitele nelze použít“.

Podle § 507 odst. 1 obč. zák. nelze-li vadu odstranit a nelze-li pro ni věc užívat dohodnutým způsobem nebo řádně, je nabyvatel oprávněn domáhat se zrušení smlouvy. Jinak se může nabyvatel domáhat buď přiměřené slevy z ceny nebo opravy nebo doplnění toho, co chybí. Podle odstavce 2 práva vyplývající z odpovědnosti za vady mohou být při jednotlivých závazcích upravena zákonem

nebo dohodnuta účastníky jinak.

Právo žalobkyně na odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky tak mělo být s ohledem na shora provedený výklad posuzováno podle obecné úpravy nároků z odpovědnosti za vady podle § 507 obč. zák., nikoli podle § 437 odst. 5 obch. zák., jenž obsahuje speciální úpravu nároků z vad kupní smlouvy, jak nesprávně učinil odvolací soud.

Poukazuje-li dále dovolatelka na otázku, zdali je možné odstoupit od smlouvy o postoupení pohledávky v době, kdy dlužník z postupované pohledávky již zanikl, je její námitka nedůvodná. Nejvyšší soud poukazuje na svoji dosavadní judikaturu, podle níž např. již v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 29 Cdo 48282017, připomněl, že již dříve ve svých usneseních ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1801/2010, a ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1521/2011, Nejvyšší soud – vycházející ze závěrů obsažených v R 16/2007 – dodal, že nemůže-li být dluh odpovídající zajištěné pohledávce uspokojen dlužníkem proto, že dlužník (právní osoba) zanikl (výmazem z obchodního rejstříku) bez právního nástupce, nemá to za následek ani zánik pohledávky, ani zánik závazku zajišťovacího. Ústavní soud v usnesení ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 3227/09, shledal „zcela ústavně konformním“ závěr obecných soudů, podle něhož „žádné ustanovení zákona nespojuje se zánikem právnické osoby zánik dluhu“, pročež „je namístě vyjít z analogického použití ustanovení § 579 obč. zák.“ Názor, že „i po zániku právnické osoby závazek nezaniká“, podporuje i ustanovení § 311 odst. 2 obch. zák.

Dospěl-li tedy odvolací soud k závěru, že zanikne-li dlužník bez právního nástupce, pohledávka za touto (právní) osobou nezaniká, rozhodl v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu.

V této souvislosti je namístě rovněž poukázat na závěry Nejvyššího soudu vyslovené v rozsudku ze dne 16. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 1586/2012, podle nichž „jsou-li dány zákonem předvídané důvody pro odstoupení od (jakékoli) smlouvy (v poměrech obchodního zákoníku srov. § 344 obch. zák.), pak jen to, že smluvní strana, která již obdržela plnění podle smlouvy, nemá toto plnění k dispozici v době, kdy se odstoupení od smlouvy stalo účinným, není na překážku účinnému odstoupení od takové smlouvy. To ostatně vyplývá z ustanovení § 351 odst. 2 obch. zák., jak je vykládáno v judikatuře Nejvyššího soudu. Např. v rozsudku ze dne 22. dubna 2013, sp. zn. 32 Cdo 2300/2012, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2014, pod číslem 18, Nejvyšší soud vysvětlil (při zkoumání účinků odstoupení od kupní smlouvy dle § 409 a násl. obch. zák.), že ustanovení § 351 odst. 2 obch. zák. se vykládá jako speciální norma k obecné úpravě bezdůvodného obohacení v ustanovení § 451 a násl. obč. zák., přičemž platí, že není-li vrácení plnění podle § 351 odst. 2 obch. zák. poskytnuté druhou stranou možné, je třeba poskytnout peněžitou náhradu (§ 458 odst. 1 obč. zák.). Vznik nároku na majetkové vypořádání poskytnutého plnění v důsledku odstoupení od smlouvy nečiní ustanovení § 351 odst. 2 obch. zák. závislým na tom, jak kupující se zbožím naložil (zda je dále prodal či jinak zcizil). Při splnění podmínek vymezených v ustanovení § 351 odst. 2 obch. zák. vzniká právo na majetkové vypořádání (na vrácení poskytnutého plnění nebo jeho peněžitě náhrady) vždy, bez ohledu na další právní osud plnění. Skutečnost, že se v době před odstoupením od smlouvy stala vlastníkem poskytnutého plnění třetí osoba, nemá vliv na vznik a existenci nároku dle § 351 odst. 2 obch. zák., nýbrž pouze na způsob jeho vypořádání. Brání-li právo třetí osoby vrácení poskytnutého plnění a není-li proto z tohoto důvodu jeho vrácení možné, má oprávněná osoba právo na peněžitou náhradu.“

Z výše uvedených právních závěrů vyplývá, že dovolání žalobkyně je důvodné. Odvolací soud založil svoje rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci, když otázku odstoupení od postupní smlouvy posoudil podle nesprávných právních norem.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud na posuzovanou věc aplikoval nesprávnou právní úpravu týkající

se možnosti odstoupení od kupní smlouvy podle § 436 a § 437 obch. zák., bylo by předčasné zabývat se dalšími žalovanou v dovolání vymezenými otázkami (tj. otázkou včasnosti odstoupení, možností odstoupení v době, kdy je dluh nevymahatelný).

Je však třeba přisvědčit žalované, že odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Odvolací soud totiž rozhodoval o petitu žaloby ve znění jeho změny ze dne 17. 1. 2019, aniž by se ve spise nacházelo rozhodnutí o připuštění změny žaloby.

Ze shora uvedených důvodů bylo dovolání žalované shledáno opodstatněným. Protože nejsou splněny předpoklady pro to, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu (tj. s výjimkou výroku pod bodem I v rozsahu, ve kterém odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I ohledně částky 12 342 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 12 342 Kč a ohledně úroku z prodlení z částky 1 874 863,27 Kč ve výši 8,05 % ročně od 7. 4. 2015 do zaplacení) a v závislém výroku o náhradě nákladů řízení [§ 242 odst. 2 písm. a) o. s. ř.] podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)